

**Vrchnímu soudu v Praze
Nám. Hrdinů 1300
140 00 Praha 4
k č.j. 3 Cmo 322/2009- 1321**

Žalobce : JUDr. Věslav Nemeth, advokát se sídlem Praha 1, Senovážné nám. 5

Zastoupený : JUDr. Tomášem Pohlem advokátem se sídlem Praha 2, Šafaříkova 1

**Žalovaný : Československá obchodní banka, a.s. se sídlem Praha 5, Radlická
333/150, IČ : 00001350**

**Zastoupený : Mgr. Radkem Pokorným, advokátem se sídlem Praha 1, Karolíny
Světlé 8**

o zaplacení částky 548 000 000,- Kč s přísl.

**Doplnění odvolání žalobce proti rozsudku městského soudu v Praze č.j. 32 Cm
26/2002-1204**

D v o j m o

Žalobce doplňuje své odvolání proti rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 32 Cm 26/2002 ze dne 15.6. 2009 před jednáním odvolacího soudu, které je nařízeno na 31.3. 2010 takto:

1. Vrchní soud v Praze v usnesení z 25.11. 2008 č.j. 3 Cmo 128/2008-1192 krom závěru, že smlouva je žalobcem řádně podepsána bezpochyby hodnotil i určitost závazků žalovaného ve smlouvě obsažených a dohodnutých. Při jednání odvolací soud, jak vyplývá z protokolu o jednání přečetl v rámci důkazního řízení celou smlouvu a kdyby měl pochybnosti o určitosti a srozumitelnosti závazků žalovaného, zcela jistě by se přiklonil k tomu, že smlouva je ve smyslu § 37a § 39 o.z. absolutně neplatná. Takový závěr však odvolací soud nezaujal.
2. Na straně 4 rozsudku soud prvního stupně dospěl k závěru, že znalecké posudky

předložené žalobcem, které byly provedeny jako důkaz, nemají důkazní hodnotu ani jako prosté listinné důkazy. Soud prvního stupně tvrdí, že byly vyhotoveny na objednávku žalobce. Soud bez bližší analýzy a konkrétních údajů staví tyto důkazy do protikladu se závěry rozsudku Městského soudu v Praze sp. z. 47 Cm 46/2000 a zcela nepřesvědčivě konstatuje, že projekt žalobce na snížení portfolia klasifikovaných aktiv nelze pokládat ani za know-how či obchodní tajemství. Soud uvedl, že principy obsažené v projektu jsou obecné a jako celek jsou v rozporu se zákonem. V rozsudku však není uvedeno: z jakého důvodu nelze projekt sekuritizace pokládat za duševní vlastnictví a s jakým zákonem je projekt v rozporu. Rozsudek zde ani necituje závěry jiného rozsudku soudu, s nímž jsou posudky předložené žalobcem údajně v rozporu. **Rozsudek je v této části odůvodnění nepřesvědčivě zdůvodněný a je nepřezkoumatelný.**

3. Na straně 5 a 6 rozsudku soud opětovně cituje ustanovení § 135 odst. 2 o.s.ř., ale stejně jako v případě prvního rozsudku tuto procesní normu nesprávně aplikuje. Uvedené ustanovení nemá na mysli případ, kdy o stejném základu rozhodne pravomocně jiný soud v prvním stupni. V uvedeném ustanovení se jedná o rozhodnutí „jiného orgánu“, tedy nikoliv soudu. Soud rozhoduje jako nezávislý a řídí se vlastní úvahou. V daném případě se nejednalo o překážku věci pravomocně rozhodnuté. Samozřejmě se soud může ztotožnit s názory jiného soudu o podobné věci či o stejném skutkovém základu, ale těmito závěry není podle § 135 odst. 2 o.s.ř. vázán, protože soud je vázán pouze rozhodnutími jiných než soudních orgánů.
4. Soud poté hodnotí smlouvu jako neurčitou s neurčitým předmětem. Jak žalobce uvedl shora, touto otázkou se již odvolací soud zabýval a nedospěl k závěru, že smlouva je neplatná pro neurčitost. Soud prvního stupně uvedl, že smlouva neobsahuje identifikaci pohledávek, které měly být použity v procesu sekuritizace. Smlouva však obsahuje především metodu, jaká má být použita pro nakládání s pohledávkami a nejedná se například o smlouvu o postoupení pohledávek, kde se přesná identifikace pohledávek vyžaduje. I zde je proto odůvodnění rozsudku nepřesvědčivé a právně nesprávné.
5. Dalším důvodem je údajný rozpor smlouvy s § 12 zákona č. 21/1995 Sb. Zde soud prvního stupně v podstatě parafrázoval odůvodnění jím citovaných rozsudků jiných soudů. Zde soud shodně se žalovaným vykládá uvedené ustanovení zákona tak, že zcela vylučuje princip hospodářského rizika, které jakoby pro banky bylo vyloučeno. Smyslem smlouvy bylo zlepšení ekonomické situace banky pokud byly sjednány ve smlouvě sankce a odměna odpovídající předpokládanému objemu pohledávek a tedy i objemu práce žalobce, nelze zde shledat nějakou jednostrannou výhodu žalobce a nevýhodu pro žalovaného. Zákon o bankách výslovně hovoří o nápadné nevýhodnosti smluvních podmínek pro banku. Výraz nápadný je nutno chápat jako „do očí bijící nevýhodu“ jedné smluvní strany bez patřičného ekonomického ekvivalentu. Takový stav zde zcela jistě nebyl smlouvou mezi žalobcem a žalovaným založen.
6. K hodnocení námitky nevýhodnosti pro žalovaného relativně neplatného právního úkonu se žalobce již vyjádřil a může pouze opakovat, že právě vztah upravený zákonem o bankách, kde zákone *expresis verbis* zvýhodňuje banku oproti jejím smluvním partnerům, vede k jednoznačnému závěru, že je aplikace § 267 odst. 1 obch.zák zcela legitimní a správná.
7. Dalším tvrzeným důvodem neplatnosti obsaženým v rozsudku je rozpor smlouvy s § 16 odst. 1 zákonem č. 85/1996 Sb., o advokacii. Zde žalobce rovněž nesouhlasí s právním hodnocením soudu. Pokud se klient cítí poškozen činností advokáta, je oprávněn věc řešit stížností na Českou advokátní komoru či žalobou o náhradu škody. Výkon advokacie je druhem podnikání prováděným na základě zvláštního zákona. Je tedy otázkou, jaký je vztah této zákonné úpravy k ustanovení §3a obch. zák, kdy překročení

podnikatelského oprávnění ve smlouvě uzavřené podle obchodního zákoníku není sankcionováno absolutní neplatností, ale možností druhé smluvní strany namítnout relativní neplatnost pro omyl ve smyslu § 49a o.z. V dané věci se však v promlčecí lhůtě žalovaný relativní neplatnosti nedovolal. Především se žalobce domnívá, že uvedená smlouva zákon o advokacii neporušila.

8. Konečně, jak již je uvedeno v základním textu odvolání, znovu opakuje , že pokládá za vážné porušení zákona přiznání nákladů řízení žalovanému ve výši 4 403 786,25,- Kč jako „hotových výdajů“, kdy tuto částku žalovaný vynaložil vůči znaleckému ústavu Price Waterhouse Coopers. Soud výslovně konstatuje, tuto posouzení nezadal a jako důkazní prostředek nepoužil, ale posudek sloužil k účinné obraně žalovaného. Uvedené konstatování je kontradiktorní, když říká současně, že posudek nebyl použit vůbec, ale sloužil k procesní obraně žalovaného. Navíc se žalobce pozastavuje nad výši částky hrazené uvedenému znaleckému ústavu.

Žalobce proto navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek znovu usnesením zrušil.

JUDr. Věslav Nemeth

V Praze dne 2.2. 2010